

mindelige i Jylland, praktiseres paa den Maade, at man beskatter Indtægten af personligt Arbejde halvt med Indtægt, man har som Rente af Kapital, og Indtægt af Embede beskatter man $\frac{3}{4}$ med Indtægt som Rente af Kapital. Det forekommer mig alt vel overvejet, at det er et retfærdigt Hensyn, en retfærdig Fordeling. Jeg kunde ønske, der var sket noget lignende i dette Forslag, men det er ikke Tilfældet. Dog erkender jeg, at Reglerne med Hensyn til Beskatningen af Formue føre til, at den Indtægt, man har af Formue, vil blive beskattet i væsentlig Grad højere end Indtægt af personlig Virksomhed, idet nemlig Indtægt af Formue beskattes med $\frac{3}{4}$ pCt., $\frac{3}{10}$ pCt. af Formuen udgør $\frac{3}{4}$ pCt. af Formueindtægt, og Indtægten i det hele skal jo beskattes med $1\frac{1}{4}$ pCt. Forholdet bliver saaledes, at efter denne Lov beskattes Indtægt af personlig Virksomhed og fast Embede med $1\frac{1}{4}$ pCt., Indtægt af Formue med 2 pCt. naar jeg lægger Formueskatten til.

Men den væsentligste Indvending, jeg kunde have at gøre mod dette Forslag, gælder § 24, sidste Stykke. Der tales om, at hvor der er særlige Forhold til Stede, saasom Sygdom eller trykkende Familieforhold osv., som kunde tale for en Nedsættelse i Skat, der skulle de Mænd, som have Kendskab til den Slags Ting, nemlig den hjemlige Ligningsmyndighed, slet ikke være berettigede til at tage noget som helst Hensyn til saadanne Forhold, og der maa i det hele taget ikke tages Hensyn dertil, medmindre vedkommende kommer med en skriftlig Ansøgning, skriftligt Andragende, som han tilstiller den hjemlige Ligningskommission. Og naar Ligningskommissionen har modtaget dette skriftlige Andragende, kan den ikke engang tage Hensyn dertil, den har ikke Lov til at indrømme vedkommende nogen Nedsættelse, men den kan sende Andragendet til Skattekommissionen, til Mænd, som ere fremmede for disse Forhold, her er Tale om, og de afsige saa en Kendelse om, hvorvidt der skal indrømmes Nedsættelse eller ej. Denne Kendelse kan ikke paaankes til Overligningsmyndigheden, medens alle andre Forhold kunne paaankes til Overligningsmyndigheden. Jeg finder, at denne Bestemmelse er i høj Grad uretfærdig. Da jeg for en Menneskealder siden var med til at lægge Ligningen efter de foregaaende Indkomstskattelove af 1864, 1867 og 1870, stødte denne Bestemmelse mig — denne Bestemmelse fandtes nemlig i disse Indkomstskattelove, og jeg ser, den er ordret optagen i nærværende Lovforslag.

Den stødte mig, thi jeg finder, det er en absolut Ret for den, som lider under saadanne særlige Forhold, Sygdom, trykkende Familieforhold, at der skal tages Hensyn dertil. Det forekommer mig, at Ligningsmyndigheden bør i alle Tilfælde tage Hensyn til saadanne Forhold, uden at vedkommende behøver at bede dem derom, uden særligt Andragende til fremmede Myndigheder, hvilken Myndigheds Kendelse jo tilmed her ikke kan paaankes.

Jeg skal i øvrigt ikke komme videre ind paa Enkeltheder, men kun sige, at til Trods for disse Indvendinger, hvoraf jeg særlig vil lægge Vægt paa den sidste, hilser jeg Lovforslaget med Glæde; og jeg vilde være glad, om det kunde lykkes at gennemføre det i alt væsentligt saaledes, som det ligger paa Tingets Bord. Jeg er glad ved den Tilslutning, det har faaet hidtil paa sin Vej op til dette Ting. Det er første Gang, vi have et Regeringsforslag, der gaar i den Retning; vi have i en Menneskealder fra vor Side arbejdet paa at faa dette Princip gennemført, vi have mødt Modstand lige indtil denne Dag; nu foreligger der første Gang et Regeringsforslag paa Tingets Bord, og denne Begivenhed hilser jeg med stor Glæde. Man er fra saa godt som alle Sider i det andet Ting bleven enig om, hvad der her foreligger, og det blev enstemmig vedtaget ved 3dje Behandling dernede. — Naar jeg skal sige ganske kort, hvorfor jeg hilser dette Forslag med Glæde, er det ikke blot, fordi det har været noget, vi fra vor Side have stillet op lige fra Begyndelsen af 70'erne og arbejdet paa lige til denne Dag med større eller mindre Afbrydelse. Det er ikke blot derfor, men fordi jeg deri ser det første Skridt til en retfærdigere Skattefordeling. Jeg har saa ofte haft Lejlighed til at paavise, at de indirekte Skatter ikke hvile paa et retfærdigt Grundlag, og jeg skal ikke gentage mine Bemærkninger fra tidligere Tid her. Naar et æret Medlem (Koch) i Gaar bestemt paastod, at f. Eks. Toldafgifterne hvile paa et retfærdigt Grundlag, idet de rige komme til at svare forholdsvis mere end de fattige, saa vil jeg dog minde den ærede Taler om, at selv for de riges Vedkommende hvile Toldafgifterne ikke paa et retfærdigt Grundlag, idet nemlig den rige Mand, der har stor Familie, kommer til at svare meget mere end en anden, der ikke har Familie. Forbrugsbeskatningen som saadan hviler jo absolut paa et uretfærdigt Grundlag, idet den som Regel kommer til at staa i omvendt Forhold til